

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 732/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Matúšom Ridzoňom, PhD., Murgašova 3, Košice, proti postupu Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/5/2004 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/5/2004 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Levice **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/5/2004 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **15 000 eur**, ktoré mu **j e** Okresný súd Levice **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Levice **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 732/2025-18 zo 16. decembra 2025 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručенú ústavnému súdu 21. novembra 2025, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/5/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd uložil okresnému súdu príkaz konať vo veci bez zbytočných priet'ahov a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 20 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že s'ťažovateľ v procesnom postavení žalovaného v 3. rade je stranou sporu o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý inicioval [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) 7. júna 2002 na Okresnom súde Nové Zámky proti žalovaným MAFRA Slovakia, a.s., a [REDAKOVANÉ] ako žalovaným v 1. a 2. rade. Opíšuť chronologický priebeh napadnutého konania, s'ťažovateľ v podstatnej časti uvádza, že do napadnutého konania bol pribratý uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 12C/43/2002-89 z 13. októbra 2003, právoplatným 4. novembra 2003 (v bode 2 uznesenia ústavného súdu o prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie v celom rozsahu je nesprávne uvedený rok 2023, pozn.). S ohľadom na námietku zaujatosti zákonnej sudkyne predsedu Okresného súdu Nové Zámky predložil spis na vyjadrenie všetkým ostatným sudcom s nápadom v občianskoprávných veciach na účely posúdenia otázky ich zaujatosti. Oslovení sudcovia sa cítili byť zaujatí a v nadväznosti na uvedené Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 9NcC 31/2003 (právoplatným 5. januára 2004) rozhodol o vylúčení sudcov Okresného súdu Nové Zámky z prejednávania a rozhodovania veci s'ťažovateľa a vec bola prikázaná Okresnému súdu Levice, ktorý ju prijal 16. januára 2004.

II.

Argumentácia s'ťažovateľa

3. Nosná argumentácia s'ťažovateľa smeruje k namietaniu postupu okresného súdu, ktorý bol podľa s'ťažovateľa opakovane neefektívny, pojednávania na prejednanie veci boli nariad'ované s neprimerane veľkými časovými odstupmi a v priebehu napadnutého konania sa vyskytli pomerne dlhé obdobia absolútnej nečinnosti. K zložitosti veci je s'ťažovateľ toho názoru, že predmet konania patriaci medzi bežnú agendu všeobecných súdov nevykazuje ani faktickú zložitosť, keďže rozsah dokazovania je pomerne limitovaný, zameraný na posúdenie obsahu prejavov žalovaných (obsiahnutých v novinových článkoch), ktorými malo byť zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Tvrdí, že on svojím správaním dĺžku napadnutého konania nezapríčinil, naopak, dlhodobo žije v právnej neistote, keďže je stranou sporu už 22 rokov bez právoplatného rozhodnutia. Dĺžku napadnutého konania považuje za ústavnoprávne neakceptovateľnú, pričom s ohľadom na odchod zákonného sudcu do starobného dôchodku nie je možné predpokladať skončenie veci v dohľadnej dobe. Výšku požadovaného finančného zadost'učinenia odôvodňuje primárne celkovou dĺžkou napadnutého konania, jeho predmetom a spoločenským dosahom konania na s'ťažovateľa, ktorý je osobou vysokého veku a obáva sa, že sa nedožije spravodlivosti a očistenia svojho mena.

III. Vyjadrenie okresného súdu

4. Okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr/563/2025 z 5. decembra 2025, o ktoré požiadal ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uviedol pomerne podrobný chronologický prehľad procesných úkonov realizovaných v napadnutom konaní, ktorého dĺžka bola spôsobená aj objektívnymi skutočnosťami na strane súdu, a to okrem iného aj viacnásobnou zmenou zákonného sudcu. Okresný súd v podstatnej časti skonštatoval, že po pripustení zmeny žaloby uznesením z 29. júla 2005, prerušení konania od 13. júna 2006 do 9. augusta 2006 pre práceneschopnosť sťažovateľa (sťažovateľ sa podarilo vypočítať až 25. novembra 2008, pozn.) a od 13. októbra 2009 do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6C/16/2003, ďalšom pripustení zmeny žaloby 18. júla 2012 a rozhodnutia o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného 1 uznesením z 23. marca 2020 vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 14C/5/2004-1149 z 2. septembra 2021, ktorým žalobu zamietol a žalovaným v 1., 2. a 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Proti rozsudku žalobca podal odvolanie, ktoré bolo doručené súdu 22. novembra 2021, spis bol predložený odvolaciemu súdu 13. apríla 2022. O podanom odvolaní odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 6Co/27/2022-1318 z 28. februára 2023 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Spis bol vrátený okresnému súdu 10. marca 2023. Následne súd vo veci nariadil pojednávanie na 18. máj 2023, ktoré však bolo zrušené z dôvodu preskúmania podmienok na ustanovenie procesného opatrovníka žalovanému v 2. rade. Ďalší termín pojednávania určený na 10. október 2024 bol odročený z dôvodu prekážky na strane zákonnej sudkyne, pričom termín pojednávania určený na 4. február 2025 a 29. apríl 2025 bol odročený na žiadosť zástupcu žalobcu. Termín pojednávania určený na 5. jún 2025 bol zrušený z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne do dôchodku.

4.1. Na základe dodatku č. 5 zo 14. mája 2025, ktorým sa zmenil Rozvrh práce Okresného súdu Levice na rok 2025, boli 2. júna 2025 nevybavené spisy zo senátu sudkyne JUDr. Miriam Pintovej z dôvodu zániku jej funkcie sudcu k 31. mája 2025, ako aj v súvislosti s nerovnomernou zaťaženosťou sudcov prerozdelené medzi ostatných sudcov podľa určených pomerov. Predmetný spis sp. zn. 14C/5/2004 bol pridelený novej zákonnej sudkyňi Mgr. Lenke Jursovej, ktorá po oboznámení sa s rozsiahlym spisovým materiálom 12. augusta 2025 nariadila vo veci termín pojednávania na 29. október 2025. Pojednávanie sa uskutočnilo za neprítomnosti žalovaných v 2. a 3. rade, pričom súd v zmysle § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) vyslovil predbežný právny názor, po vyjadreniach prítomných strán sporu pojednávanie odročil na 30. január 2026 a zároveň súd určil lehotu 15 dní na doručenie prípadných návrhov na doplnenie dokazovania.

4.2. Vo veci sťažovateľa ide podľa okresného súdu o skutkovo, ako aj právne náročnejší súdny spor s rozsiahlym spisovým materiálom, ktorý vyžadoval vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania (výsluch svedkov, strán sporu a pod.) v zmysle procesnej aktivity strán sporu. Súd sa tiež musel vysporiadať s rôznymi procesnými návrhmi, o ktorých musel rozhodovať (napr. rozhodovanie

o pripustení zmeny žaloby, rozhodovanie o pokračovaní s právnym nástupcom žalovaného v 1. rade, resp. o návrhu na prerušenie konania), ako aj s inými právne významnými skutočnosťami, ktoré mali vplyv na priebeh súdneho konania (vyhlásenie konkurzu na žalovaného v 3. rade, viacnásobné odročenie pojednávania, ktoré zaviniли strany sporu). Súdne konanie bolo tiež dvakrát prerušené, čo malo za následok predĺženie jeho celkovej dĺžky. Okrem toho k dĺžke súdneho konania prispel aj nepriaznivý zdravotný stav strán sporu (žalovaného v 2. a v 3. rade), ktorí neboli právne zastúpení a z tohto dôvodu bolo pojednávanie viackrát odročené. Okresný súd v predmetnom spore meritórne rozhodol, pričom od podania odvolania prebiehalo odvolacie konanie (od 22. novembra 2021), ktoré trvalo až do rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie (do 10. marca 2023). Nepovažuje za pravdivé tvrdenie sťažovateľa o tom, že predmetné súdne konanie je poznačené nečinnosťou v trvaní 22 rokov, pretože súd vykonával jednotlivé úkony v zmysle procesných návrhov strán sporu, resp. o podanej žalobe už raz meritórne rozhodol. V súčasnosti bráni okresnému súdu vo veci rozhodnúť zmena zákonného sudcu, ku ktorej došlo s účinnosťou od 2. júna 2025, pričom nový zákonný sudca koná plynulo, vo veci je nariadené pojednávanie na 30. január 2026 a možno predpokladať, že v blízkej budúcnosti bude opätovne meritórne rozhodnuté. Sumu požadovaného finančného zadosťučinenia okresný súd považuje za neprimeranú, keďže sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti bližšie neodôvodnil a nepreukázal nečinnosť súdu v trvaní 22 rokov.

4.3. V doplnenom vyjadrení sp. zn. Spr/611/2025 z 2. februára 2026 okresný súd zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení a zároveň poukázal na skutočnosť, že zo spisového materiálu okrem iného vyplýva, že v predmetnom súdnom konaní boli viaceré súdne pojednávania odročené aj z dôvodov na strane sťažovateľa – jeho nepriaznivý zdravotný stav, kolízia pojednávani, resp. z dôvodu jeho procesných návrhov – návrh na prerušenie konania (napr. pojednávania 25. januára 2005, 19. apríla 2005, 13. februára 2007). Súdne pojednávania boli tiež odročené z dôvodov na strane žalobcu, resp. ostatných žalovaných s tým, že samotný sťažovateľ nemal počas súdneho konania žiadneho právneho zástupcu, resp. iného splnomocneného zástupcu v dôsledku čoho nebolo možné vykonať niektoré procesné úkony bez jeho prítomnosti. Okrem toho boli pojednávania odročené v zmysle zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov. Zároveň podľa názoru okresného súdu by v prípade priznania finančného zadosťučinenia sťažovateľovi mali byť zohľadnené všetky objektívne skutočnosti, ktoré bránili okresnému súdu rozhodnúť v predmetnom spore v primeranej lehote, ako aj skutočnosti, ktoré zaviniли sťažovateľ ako strana súdneho konania.

5. Ústavný súd nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľa na podanie repliky k vyjadreniu okresného súdu, keďže jeho obsah nevedol k pochybnostiam o potrebe vyhovieť ústavnej sťažnosti v jej esenciálnej podstate (porušenie označených práv) a priebeh konania v zásade opísal aj sťažovateľ v samotnej ústavnej sťažnosti.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého spisového materiálu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, ústavný súd upustil od ústneho pojednávania (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

8. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

9. Z hľadiska povahy veci ústavný súd rezultuje, že predmet konania patrí medzi bežnú agendu všeobecných súdov, zvýšenú právnu náročnosť veci sťažovateľa neindikoval ani okresný súd. Okrem toho postup súdu v konaniach o ochranu osobnosti je už súdnou judikatúrou ustálený a nemal by súdom brániť rozhodnúť v primeranom čase. V napadnutom konaní je určite potrebné vnímať zvýšenú skutkovú náročnosť vyplývajúcu z rozsahu spisového materiálu (vyše 1000 strán), z meniacej sa žaloby a subjektov konania (zdravotného stavu žalovaných v 2. a 3. rade), ako aj potreby vykonať pomerne rozsiahle dokazovanie.

10. V správaní sťažovateľa neboli zistené také významné skutočnosti, ktoré by samy osebe vplývali na celkovú dĺžku konania. Jeho nepriaznivý zdravotný stav je objektívnou okolnosťou, ktorú mohol len ťažko ovplyvniť, pričom k častému odročovaniu pojednávania dochádzalo aj najmä z iných dôvodov (prekážky na strane súdu alebo na strane žalobcu – bod 4).

11. Pri posudzovaní postupu okresného súdu ako súdu prvej inštancie ústavný súd už na úvod konštatuje, že celkovú dĺžku napadnutého konania 22 rokov od podania žaloby možno bez ďalšieho považovať za excesívnu. Bez potreby podrobnejších analýz uskutočnených procesných úkonov v namietanom konaní je pre ústavný súd podstatné, že okresný súd vo veci prvýkrát meritórne rozhodol až po viac ako 18 rokoch, rozsudkom, ktorý bol zrušený odvolacím súdom a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom od 10. marca 2023, keď mu bol spis vrátený, tento opätovne riadne nekoná, po pridelení spisu novej zákonnej sudkyňi sa v nej uskutočnilo zatiaľ jedno pojednávanie 29. októbra 2025 a je nariadený ďalší termín na 30. január 2026. V postupe okresného súdu možno identifikovať aj viaceré obdobia nečinnosti a neefektívnej činnosti (k tomu bod 4 odôvodnenia tohto nálezu), vo veci konajúci súd nerešpektoval zásadu rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a spôsobil tak extrémne prietahy, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné. Ani sudcovia, ani predseda súdu sa v spore extrémne presahujúcom dĺžku konania nemôžu vyvinúť z porušovania zákonom im uloženým povinností. Okresnému súdu treba vytknúť, že nepostupoval náležite v zmysle procesných predpisov, najmä po nadobudnutí účinnosti nového Civilného sporového poriadku (od 1. júla 2016, pozn.), a jeho nové inštitúty dostatočne nevyužil. V súlade s princípmi procesnej ekonomie (čl. 17 CSP) mohol a mal okresný súd pritom

dôrazne uplatniť zásadu sudcovskej perspektívnej koncentrácie konania (§ 153 v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP), čo by mu umožnilo vo veci oveľa rýchlejšie rozhodnúť. Treba pritom zdôrazniť, že dĺžka napadnutého konania je skutočne extrémna a ničím neospravedliteľná.

11.1. S ohľadom na už zmienenú ničím neospravedliteľnú nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu ústavný súd uzatvára, že okresný súd nekonal tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná. Je zrejmé, že procesný postup okresného súdu v napadnutom konaní nesmeroval efektívne k rýchlemu odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto nie je zlučiteľný s jeho základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. právom na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote.

11.2. K argumentácii okresného súdu týkajúcej sa existencie objektívnej skutočnosti (pandémia ochorenia COVID-19), ktorá mu bránila v napadnutom konaní rozhodnúť, ústavný súd poznamenáva, že síce prihliada na túto skutočnosť (bližšie I. ÚS 504/2020, I. ÚS 550/2020, I. ÚS 42/2020, pozn.), avšak v okolnostiach danej veci toto obdobie je zanedbateľné, keď okresný súd do uvedenia týchto opatrení do praxe (ktoré sa týkajú určených období v rokoch 2020 a 2021, pozn.) mal dostatočný časový priestor (od roku 2004, pozn.) na to, aby v prejednávanej veci rozhodol.

12. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné prietahy, ktorými došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

13. Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Keďže predmetné napadnuté konanie nielenže nie je právoplatne skončené, ale ani v ňom po zrušení predchádzajúceho rozsudku nebolo vydané meritórne rozhodnutie, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal (bod 2 výroku tohto nálezu). Pritom zároveň dôrazne akcentuje, že príkaz ústavného súdu všeobecnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov nemá charakter odporúčania. Nerešpektovanie takéhoto príkazu spôsobuje ujmu nielen samotnému sťažovateľovi, ale aj spochybňuje dôveru verejnosti v súdny systém a vo výkon spravodlivosti (I. ÚS 92/2022, č. 16/2022 ZNaU).

14. Okrem toho sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 20 000 eur. Ústavný súd vzhľadom na všetky okolnosti posudzovaného prípadu v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 135 zákona o ústavnom súde finančné zadosťučinenie priznal, majúc pritom na zreteli, že jeho cieľom je zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

15. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia v danej veci ústavný súd prihliadol primárne na extrémnu dĺžku napadnutého konania v trvaní viac ako 22 rokov a na nedôsledný postup okresného súdu. Vzhľadom na uvedené rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia

sťažovateľovi 15 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovelo (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

16. Ústavný súd sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia tak, ako si ich jeho právny zástupca uplatnil, za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume uplatnenej v sťažnostnom návrhu vo výške 771,68 eur v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (bod 4 výroku tohto nálezu).

17. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu